

פרשת ויצא

ויפגע במקום וילן שם כי בא השמש ויקח מאבני המקום וישם מראשותיו וישכב במקום ההוא (כח, יא)

כוחה של החלטה וקבלה

הנה יעקב אבינו הולך לחרן. דרך מלאה סכנות, גשמייות ורוחניות. עשיו אורב לו בדרך, לבן ממתין לו לרמותו. הוא הולך לנכר, לגלות, לבית מלא תרפים. מה מחכה לו? מה מצפה לו?

הקב"ה מבקש להגיעו ולנחמו, לבשרו. שלא ידאג, שלא יפחד. לבשרו, שזרעו יהיה כעפר הארץ, ויתברכו בו כל משפחות האדמה. לומר לו, שהארץ תהיה שמורה לו ולזרעו. ולהבטיחו, שהוא לא יעזבנו עד שההבטחות יקויימו. אלו הבטחות נפלאות! ובכן, האם הקב"ה מתגלה אליו ומבטיחו? לא! הקב"ה מניח לו ללכת לחרן, בלי ההבטחות! מה מפעיל את הכל?

יעקב אבינו יוצא מבאר שבע, עולה בנגב, חוצה את מדבר יהודה, עובר את השומרון, את עמק בית שאן, את הגליל התחתון, עולה לרמת הגולן, מגיע עד חרן ומן השמיים לא אומרים לו מילה! בדרכו הוא עובר על פני הר המוריה, מקום המקדש, ולא רמזו לו שיש עבורו כאן בשורה, שיש מסר, נבואה. מדוע? אומר המדרש: "הוא לא נתן אל לבו להישאר שם ולהתפלל האם מן השמיים יעכבוהו? לא. לא עכבו אותו. הוא הגיע עד חרן. והיה יכול להמשיך ולבוא אל לבן, ולשאת את בנותיו, ולהפסיד חלילה את כל הברכות הללו, את הכתרים הנישאים, את הנבואה המרוממה.

איך בכל זאת הוא זכה לזה? כאשר הגיע לחרן הוא עשה חשבון נפש, הרהר בלבו: "כלום יתכן שעברתי על מקום שהתפללו בו אבותיי, ולא התפללתי בו?" הרהור של חרטה. כמה הרהורי חרטה עוברים בלבנו, על דברים שהיו צריכים להיעשות ולא נעשו, או שלא נעשו כהוגן. ומה אנו אומרים? חבל, ודי. בפעם הבאה, נשלים.

אבל יעקב אבינו לא נהג כך. הוא הסתובב כדי לחזור! נורא הדבר: הוא היה מוכן ללכת חזרה עד רמת הגולן, לרדת רגלי לגליל, לחצות את השומרון ולהסתכן במלכודת של עשיו הזועם, המחכה לו! כדי לתקן משגה!

ואז אירע הכל, הדרך קפצה לו, הר המוריה נעתק ממקומו ובא לבית אל, והוא לן במקום, וזכה במחזה הנבואה, ובהבטחות הנשגבות, ובכל הכתרים. ומדוע? משום שהוא היה מוכן לחזור, לצעוד! צעד אחד והכל קורה!...

מי יודע כמה הפסדנו, בגלל שלא צעדנו את הצעד? כל אחד והצעד שלו. כי בשמיים מחכים לצעד, לצעד אחד. "פתחו לי פתח כחודו של מחט!" נדע זאת לפעם הבאה. לא להסתפק בהרהור, בפליאה, בחרטה. אלא לפסוע ואז הכל יבוא לקראתנו. כי לפסיעה הזו מחכים!

הצעד הראשון הנדרש מהאדם יכול להיות קטן ביותר. חז"ל למדונו: "פתחו לי פתח כפתחו של מחט..." אף כאן אצל יעקב אבינו די היה ב"היב דעתיה למיהדר"! החלטה גרידא כבר זימנה לו סייעתא דשמיא שלא כדרך הטבע, והוא זכה לקפיצת הדרך.

וכשהגיע למקום, שינה הקב"ה סדרי בראשית והחשיך את היום מוקדם יותר, כדי שיעקב יישן במקום ההוא ויזכה להתגלות ה' בחלומו. בהתגלות זו הבטיח לו הקב"ה דברים נשגבים הנוגעים לו באופן פרטי

פרשת ויצא

ולעם ישראל לדורותיו. את כל זה היה מפסיד, לכאורה, אלמלא התעורר לשוב, ולכל זה זכה על ידי החלטה לשוב על עקביו. החלטה ברורה כזו מהווה פתח כפתחו של מחט ומקנה לאדם את התואר של "הבא ליטהר". ומכוחה זכה יעקב לסייעתא דשמיא במידה גדושה ביותר.

אחד הרבנים בארצות הברית שמתפקידיו הרבניים היה לבוא פעם בחודש לאחד מבתי הסוהר הגדולים באזור מגוריו לחזק את אחינו בני ישראל השוהים שם, סיפר. ששנה אחת הוא בא לבית הכלא בערב יום ראש השנה ודיבר עם האסירים על מהותו של היום הגדול והנורא "ראש השנה" שהוא יום הדין לכל באי עולם וכל מה שקורה לאדם במשך השנה - הכל הוא תוצאה של מה שנגזר עליו בראש השנה. בתוך דבריו הביא את עצתם של חכמי ישראל שהרוצה לצאת זכאי ביום הדין אפילו אם רח"ל לא הרבה במעשים טובים בשנה החולפת, ולא זכאי שיגזרו עליו גזירות טובות רח"ל, אם יקבל על עצמו קבלה טובה, אפילו קבלה אחת! קבלה טובה זו תעזור לו לזכות ביום הדין.

בסיום הדרשה, ביקש הרב מהאסירים לשבת חמש דקות עם עצמם בשקט, ושכל אחד מהם יקבל על עצמו לקיים איזו מצווה אפילו קטנה ביותר אבל בשלמות כל החיים, בזכות זה יזכה להיכתב ולהיחתם לשנה טובה ומתוקה. היושבים בבית הכלא היו רובם ככולם רחוקים משמירת תורה ומצוות, ע"כ הדגיש הרב בדרשתו שאפילו מצווה הכי קטנה תתקבל בשמיים כדבר גדול מאוד.

לאחר הדרשה ניגש אל הרב אחד האסירים בשם קארל ואמר, שהוא קיבל על עצמו את מצוות שבת, אך הוא לא יודע מה ואיך לקיים זאת. כששמע הרב את קבלתו ניסה להניאו מכך היות ולא קל לקיים את המצווה הזו מחמת פרטיה ודקדוקיה הרבים, בפרט ליהודי כ"כ רחוק משמירת תורה ומצוות. ע"כ ניסה הרב להניאו מכך, ואמר לו, למה לך לקבל כזו מצווה מורכבת, קח איזו מצווה קלה ככיפה, ציצית וכד'. אבל קארל בשלו, שמעתי פעם על שבת, והחלטתי שאת המצווה הזו אני מעוניין לקבל על עצמי, אפילו אם זה קשה, מכיוון שקיבלתי על עצמי ברצינות לקיים את מצוות שבת, אני לא חוזר בשום אופן מקבלתי, השאלה שלי רק, כבוד הרב, איך לקיים זאת?

כשראה הרב את נחישותו לקיים את קבלתו, אמר לו הרב, אני אשיג לך בעזרת ה' ספר על הלכות שבת, ומכיוון שקארל לא ידע לשון קודש רק אנגלית ע"כ קנה לו הרב את הספר של הרב שמעון היידה מליקוואד על ל"ט אבות מלאכות באנגלית ושלח לו את הספר לבית הסוהר.

בראש חודש חשוון כשבא הרב לתת את דרשתו החודשית התבונן בפני האסירים, והנה הוא לא רואה את קארל ביניהם, שאל הרב איפה קארל?

מה הרב לא יודע, סיפור נורא ומופלא התרחש עמו, אמרו האסירים, ביום שהוא קיבל את הספר על הלכות שבת שהרב שלח לו, הוא התחיל ללמוד בזה בהתמדה וברצינות, אבל ככל שלמד יותר ראה שהוא יודע פחות, ואינו יכול לקיים את מצוות השבת כהלכתה עד שלא ידע את הספר ישר והפוך, ע"כ החליט שעד שהוא לא ידע את הספר הזה ישר והפוך לדעת מה מותר ומה אסור, הוא הולך להישאר בשבת בחדרו ולא לעשות כלום כל השבת כדי שלא יכשל ח"ו באיזו הלכה שאינו יודע - שלא יפר ח"ו את קבלתו האמיצה והחזקה.

רבי, המשיכו האסירים וסיפרו, הוא לקח זאת כ"כ ברצינות עד שהוא אפילו לא נגע בכף או מזלג כי חשש שמא אסור לגעת בהם, והיו צריכים חבריו האסירים להכניס לו את האוכל לפה, כך הוא נהג שתי שבתות עשרים וחמש שעות מכניסת השבת ועד צאתה לא הניע אבר ולא נגע בכלום. מחשש שמא יחלל את השבת קודש.

פרשת ויצא

אחרי השבתות הללו הוא נקרא יום אחד להנהלת בית הסוהר ומאז לא ראינו אותו יותר.

אח"כ נודע לנו שהממשלה החליטה מחוסר מקום בבתי הסוהר לעשות תוכנית ניסיונית ולשחרר מכל בית סוהר כמה אסירים למעצר בית עם מעקב אלקטרוני, ואם זה יצליח ירחיבו את הרעיון לעוד אסירים ועי"כ יתפנה הרבה מקום בבתי הסוהר, עובדה שתחסוך מיליוני דולרים לאוצר האמריקני, מתוך הקהל הרב של מאה ועשרים אלף אסירים שיש בבית הסוהר שלנו נבחרו ארבעה לתוכנית הזו וקארל היה אחד מהארבעה. וכך זכה לצאת מהכלא! הרב יצא מכליו מרוב התפעמות בהתרחשות הניסית שאירעה עמו בהתגשמות החלטתו וקבלתו האמיצה ללא פשרות.

התקיים בו מאמר חז"ל במסכת שבת "רבי יוחנן משום רבי שמעון בן יוחאי אלמלי משמרין ישראל שתי שבתות כהלכתן מיד נגאלים שנאמר כה אמר ה' לסריסים אשר ישמרו את שבתותי וכתוב בתריה והביאותים אל הר קדשי"...

הרב החליט שהוא חייב ללכת לבקר את קארל בביתו, כשבא ראה אותו יושב ולומד בהתמדה עצומה את הספר הלכות שבת, וכך במשך הזמן המשיך להתקדם ביהדות עד שכיום הוא יושב והוגה בתורה כל היום, ועולה ומתעלה במעלות התורה והיראה, עדיו לגדולות...

לכל הנס והמהפך הגדול הזה, זכה ר' יהודה (קארל לשעבר) בזכות דבר אחד "החלטה" אבל החלטה בכל מחיר, החלטה ששום מכשול לא יעמוד בפני קיומה, כשזו עוצמת החלטה זוכים לניסים מהשמיים כדי לקיימה. אפילו בתחילת הדרך... זו לא הייתה סתם החלטה, זו הייתה החלטה מוחלטת, שהיה מוכן להקריב בשבילה הכל, מכיוון שעשה את הצעד הראשון שהוא יכול לעשות, אז הופיעה הסייעתא דשמיא והושיעה אותו חוץ לדרך הטבע...

מקור: ניצוצות